

ziół, owoców, warzyw, półproduktów i przetworów z owoców i warzyw,

- 9) finansowanie skupu i przechowywania zapasów ryb morskich od podmiotów krajowych prowadzących połowy,
- 10) zakup wózków inwalidzkich, samochodów dla inwalidów lub osób opiekujących się inwalidami oraz osobami niepełnosprawnymi.

§ 2. 1. Kredyty na cele, o których mowa w § 1 pkt 1—9, są objęte dopłatą ze środków budżetu państwa, jeżeli ich oprocentowanie w stosunku rocznym nie przekroczy 1,12 stopy oprocentowania kredytu refinansowego.

2. Kredyty bankowe na cele, o których mowa w § 1 pkt 1—4, pkt 6 lit. c), pkt 8 i 9, są objęte dopłatą, jeżeli ich oprocentowanie w stosunku rocznym dla kredytobiorcy wynosi 0,7 stopy kredytu refinansowego, jednak nie mniej niż 15 punktów procentowych.

3. Kredyty bankowe na cele, o których mowa w § 1 pkt 5 i pkt 6 lit. a) i b) oraz pkt 7, są objęte dopłatą, jeżeli ich oprocentowanie w stosunku rocznym dla kredytobiorcy wynosi 0,5 stopy kredytu refinansowego, jednak nie mniej niż 15 punktów procentowych.

4. Wysokość kredytu objętego dopłatą na cele, o których mowa w § 1, nie może przekroczyć:

- 1) na cele wymienione w pkt 5 — 250 mln zł,
- 2) na cele wymienione w pkt 6 — 300 mln zł,
- 3) na cele wymienione w pkt 7 — 250 mln zł.

§ 3. 1. Dopłaty z budżetu państwa, o których mowa w § 1 pkt 1—9, stanowią część oprocentowania należnego bankom, odpowiadającą różnicy między stopą oprocentowania kredytu ustaloną zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 a stopą oprocentowania, którą płaci kredytobiorca.

2. Dopłata, o której mowa w § 1 pkt 10, polega na spłacie ze środków budżetu państwa 50% należnego bankom oprocentowania.

3. Dopłata, o której mowa w § 1 pkt 1, może być udzielana gospodarstwu rolnym, w tym Skarbu Państwa, na podstawie imiennego dowodu zakupu przedstawionego bankowi w ciągu 2 miesięcy od daty zaciągnięcia kredytu, przy czym termin spłaty tego kredytu nie może przekroczyć dnia 31 grudnia 1993 r.

4. Dopłata, o której mowa w § 1 pkt 7, jest udzielana producentom rolnym posiadającym atesty lub zaświadczenia wydane przez Stowarzyszenie Producentów Żywności Metodami Ekologicznymi EKOLAND.

5. Dopłata do kredytów, o której mowa w § 1 pkt 8, jest udzielana:

- 1) pod warunkiem, że termin spłaty tych kredytów nie przekracza 30 września 1993 r. w odniesieniu do kredytów na skup i finansowanie zapasów ze zbiorów 1992 r., oraz 30 września 1994 r. w odniesieniu do kredytów na skup i finansowanie zapasów ze zbiorów 1993 r.,
- 2) w odniesieniu do kredytów zaciąganych przez:
 - a) krajowe podmioty gospodarcze prowadzące przetwórstwo spożywcze i farmaceutyczne skupowanych produktów,
 - b) podmioty prowadzące działalność w zakresie przechowywania owoców rolnych, mające w odniesieniu do zbóż i rzepaku magazyny atestowane przez Agencję Rynku Rolnego,
 - c) podmioty gospodarcze realizujące skup na zlecenie Agencji Rynku Rolnego z przeznaczeniem na zaopatrzenie rynku krajowego.

6. Dopłata do kredytów, o której mowa w § 1 pkt 8, nie dotyczy wyrobów alkoholowych i surowców do ich produkcji oraz finansowania opakowań i nakładów na opakowania.

7. Dopłata do kredytów, o której mowa w § 1 pkt 9, jest udzielana pod warunkiem, że kredyty te udzielane są na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy, a termin ich spłaty nie przekracza dnia 30 kwietnia 1994 r. Dopłata nie dotyczy finansowania opakowań i nakładów na opakowania.

§ 4. Minister Finansów zawrze umowy z bankami, w których zostaną określone dla poszczególnych banków w szczególności:

- 1) ogólne kwoty dopłat ze środków budżetu państwa do oprocentowania kredytów,
- 2) terminy rozliczania dopłat między budżetem państwa a bankami,
- 3) sposoby uruchamiania środków przez Ministerstwo Finansów i ich rozliczania przez banki.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *H. Suchocka*

138

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 14 kwietnia 1993 r.

w sprawie funkcjonowania Straży Parku w parkach narodowych.

Na podstawie art. 18 ust. 9 ustawy z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 114, poz. 492 i z 1992 r. Nr 54, poz. 254) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Funkcjonowanie Straży Parku

§ 1. 1. Podstawową komórką organizacyjną Straży Parku jest posterunek Straży Parku.

2. Posterunkiem, o którym mowa w ust. 1, kieruje komendant posterunku podległy dyrektorowi parku. Skład osobowy posterunku nie może być mniejszy niż dwie osoby.

3. W ramach posterunku dyrektor parku może tworzyć grupy terenowe. Grupą terenową kieruje dowódca grupy podlegający komendantowi posterunku.

§ 2. 1. Straż Parku wykonuje służbę w terenie w formie co najmniej dwuosobowych patroli, organizowanych przez komendanta posterunku lub dowódcę grupy terenowej.

2. W skład patrolu mogą wchodzić także pracownicy Służby Parków Narodowych zatrudnieni na stanowiskach: nadleśniczego, leśniczego, podleśniczego i strażnika.

3. Organizujący patrol wyznacza jego dowódcę.

§ 3. 1. Straż Parku działa na podstawie miesięcznych planów pracy opracowanych przez komendanta posterunku, zatwierdzonych przez dyrektora parku, i doraźnych poleceń dyrektora parku, komendanta posterunku lub dowódcy grupy terenowej.

2. W celu udokumentowania przebiegu służby funkcjonariusze Straży Parku są obowiązani do prowadzenia ksiąg służbowych.

3. Na podstawie ksiąg służbowych funkcjonariusze Straży Parku sporządzają miesięczne raporty, które przedstawiają dyrektorowi parku z zachowaniem drogi służbowej. Dyrektor parku może zażądać składania doraźnych informacji o przebiegu służby.

Rozdział 2

Współpraca Policji ze Strażą Parku oraz sprawowanie nadzoru przez Policję nad tą Strażą

§ 4. 1. Straż Parku współpracuje z Policją przy ochronie mienia, zwalczaniu przestępstw i wykroczeń w zakresie ochrony przyrody.

2. Współpraca Straży Parku z Policją obejmuje:

- 1) zwalczanie przestępstw i wykroczeń przeciwko ochronie przyrody w parkach narodowych, a w szczególności:
 - a) kradzieży drewna,
 - b) kłusownictwa,
 - c) naruszenia ochrony rzadkich gatunków fauny i flory,
- 2) ochronę mienia parków narodowych,
- 3) podejmowanie działań profilaktycznych w zakresie ochrony przyrody parków narodowych,
- 4) współdziałanie w zakresie przydziału, ewidencjonowania i przechowywania broni i amunicji,
- 5) podejmowanie innych uzgodnionych działań.

3. Współpraca, o której mowa w ust. 1, odbywa się między:

- 1) Dyrektorem Krajowego Zarządu Parków Narodowych i Komendantem Głównym Policji,
- 2) dyrektorem parku a właściwym miejscowo komendantem wojewódzkim Policji.

4. Współpraca Straży Parku z Policją w zakresie określonym w ust. 1 odbywa się przez:

- 1) wzajemną wymianę informacji,
- 2) organizowanie wspólnych akcji w przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 1,

3) udzielanie, w miarę możliwości, przez Policję pomocy Straży Parku w zdarzeniach, w których siły Straży Parku są niewystarczające, szczególnie w odniesieniu do zorganizowanych grup przestępczych lub w razie trudności w ujęciu sprawcy przestępstwa,

4) odpłatną pomoc jednostek Policji w przeprowadzaniu szkoleń funkcjonariuszy Straży Parku oraz w wyposażeniu Straży Parku w broń i amunicję do tej broni,

5) udzielanie przez Straż Parku, na wniosek organu Policji skierowany do dyrektora parku, pomocy w akcjach prowadzonych przez Policję na terenie parku narodowego.

§ 5. 1. Dyrektor parku narodowego i komendant wojewódzki Policji uzgadniają wieloletnie i roczne plany współpracy Straży Parku z Policją na obszarze swojego działania, a w szczególności w zakresie zwalczania kradzieży drewna, kłusownictwa i nielegalnego pozyskiwania runa leśnego.

2. Dyrektor parku wraz z komendantem wojewódzkim Policji raz do roku dokonują oceny stanu zagrożeń oraz efektów współpracy.

§ 6. Dyrektor parku może zatrudnić funkcjonariusza Straży Parku po uzyskaniu pozytywnej opinii komendanta wojewódzkiego Policji co do możliwości spełniania przez kandydata na to stanowisko kryteriów określonych w przepisach o broni i amunicji.

§ 7. 1. Komendant Główny Policji oraz właściwy miejscowo komendant wojewódzki Policji, w ramach nadzoru, może dokonywać kontroli czynności funkcjonariuszy Straży Parku pod względem ich zgodności z przepisami prawa oraz oceniać umiejętności zawodowe tych funkcjonariuszy.

2. Właściwy miejscowo komendant wojewódzki Policji może żądać od dyrektora parku okresowych sprawozdań z czynności funkcjonariuszy Straży Parku.

Rozdział 3

Przydział, ewidencjonowanie i przechowywanie broni, amunicji oraz ręcznych miotaczy gazu

§ 8. Przydziału broni palnej krótkiej, zwanej dalej „bronią palną”, amunicji i ręcznych miotaczy gazu, a także zezwoleń na zakup broni gazowej dla parku narodowego — dokonuje komendant wojewódzki Policji na pisemny wniosek dyrektora parku narodowego zgodnie z przepisami o broni, amunicji i materiałach wybuchowych.

§ 9. 1. Funkcjonariusz Straży Parku zatrudniony w parku narodowym otrzymuje do pracy broń palną lub broń gazową oraz amunicję i ręczny miotacz gazu.

2. Nadleśniczy, leśniczy, podleśniczy i strażnik zatrudnieni w parku narodowym mogą otrzymać do pracy broń palną lub broń gazową oraz amunicję i ręczny miotacz gazu.

3. Wydanie broni palnej i gazowej oraz amunicji następuje po przeszkoleniu i przeprowadzeniu sprawdzenia znajomości przepisów dotyczących:

- 1) użycia broni palnej i gazowej, a także ręcznego miotacza gazu,
- 2) zasad bezpiecznego obchodzenia się z bronią palną, bronią gazową, amunicją i ręcznym miotaczem gazu.

4. Szkolenie oraz sprawdzenie znajomości przepisów w zakresie spraw, o których mowa w ust. 3, organizuje dyrektor parku narodowego z udziałem przedstawicieli Poli-

cji, w oparciu o program zatwierdzony przez Dyrektora Krajowego Zarządu Parków Narodowych, w uzgodnieniu z Komendantem Głównym Policji.

§ 10. 1. Park narodowy prowadzi magazyn broni palnej, broni gazowej, amunicji oraz ręcznych miotaczy gazu, zwany dalej „magazynem”.

2. Magazyn, o którym mowa w ust. 1, powinien:

- 1) stanowić oddzielne pomieszczenie w budynku murowanym, usytuowane w miarę możliwości na piętrze,
- 2) być wyposażony w sprzęt gaśniczy,
- 3) posiadać specjalne zabezpieczenie, w tym:
 - a) drzwi — przez obicie ich blachą grubości powyżej 2 mm oraz zamknięcie minimum na dwa zamki patentowe i żelazną sztabę,
 - b) okien — przez osłonięcie ich siatką metalową i kratami metalowymi.

3. Broń palną, broń gazową, amunicję i ręczne miotacze gazu należy przechowywać w zamkniętej żelaznej szafie znajdującej się w magazynie.

4. Przydatność magazynu stwierdza protokołem komisji, w której skład wchodzi przedstawiciele:

- 1) właściwego terytorialnie komendanta wojewódzkiego Policji,
- 2) dyrektora parku narodowego.

5. Prawo wstępu do magazynu posiada wyłącznie:

- 1) osoba upoważniona przez dyrektora parku narodowego do prowadzenia magazynu w parku narodowym lub dyrektor parku w obecności funkcjonariusza Straży Parku,
- 2) przedstawiciel właściwego terytorialnie komendanta wojewódzkiego Policji w obecności osób wymienionych w pkt 1.

6. W magazynie nie wolno palić tytoniu i używać lamp naftowych, a także wzniecać ognia z innych źródeł.

§ 11. 1. Broń palna, amunicja i ręczne miotacze gazu przydzielone parkowi narodowemu lub broń gazowa nabyta przez park narodowy na potrzeby służbowe podlegają rejestracji w „Księżce stanu sprzętu uzbrojenia w parku narodowym”, prowadzonej według wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do rozporządzenia.

2. Wydanie osobom wymienionym w § 9 ust. 1 i 2 oraz zdanie przez te osoby broni palnej, broni gazowej, amunicji i ręcznego miotacza gazu w parku narodowym podlega rejestracji w „Księżce wydania i przyjęcia broni i amunicji w parku narodowym”, prowadzonej według wzoru stanowiącego załącznik nr 2 do rozporządzenia.

3. Dokumentację, o której mowa w ust. 1 i 2, prowadzi osoba upoważniona do prowadzenia magazynu w parku narodowym; dokumentacja jest przechowywana w tym magazynie.

§ 12. 1. Funkcjonariusz Straży Parku, nadleśniczy, leśniczy, podleśniczy i strażnik po zakończeniu pracy są obowiązani, z zastrzeżeniem ust. 2, do codziennego zdania do magazynu broni palnej, broni gazowej, amunicji i ręcznego miotacza gazu.

2. Spełnienie obowiązku, o którym mowa w ust. 1, nie jest wymagane, jeżeli na polecenie dyrektora parku narodowego funkcjonariusz Straży Parku, nadleśniczy, leśniczy, podleśniczy i strażnik wykonują zadania wymagające przebywania w terenie poza godzinami pracy w parku narodowym.

§ 13. Funkcjonariusz Straży Parku, nadleśniczy, leśniczy, podleśniczy i strażnik w przypadkach, o których mowa w § 12 ust. 2, są obowiązani przechowywać broń palną, broń gazową, amunicję oraz ręczny miotacz gazu w sposób uniemożliwiający dostęp do nich osobom niepowołanym, w metalowych kasetach, przytwierdzonych na stałe do konstrukcji budynku.

§ 14. Funkcjonariusz Straży Parku, nadleśniczy, leśniczy, podleśniczy i strażnik, któremu wydano broń palną, broń gazową lub ręczny miotacz gazu, jest obowiązany, w czasie wykonywania obowiązków służbowych, posiadać przy sobie świadectwo broni oraz legitymację służbową.

§ 15. Dyrektor parku narodowego jest obowiązany niezwłocznie spowodować zdanie przez funkcjonariusza Straży Parku, nadleśniczego, leśniczego, podleśniczego i strażnika broni palnej, broni gazowej, amunicji oraz ręcznego miotacza gazu do magazynu w przypadku:

- 1) rozwiązania stosunku pracy,
- 2) nieprzestrzegania zasad przechowywania broni palnej, broni gazowej, amunicji i ręcznego miotacza gazu,
- 3) podejrzenia użycia broni palnej, broni gazowej, amunicji lub ręcznego miotacza gazu — niezgodnie z ich przeznaczeniem.

§ 16. Dyrektor parku narodowego jest obowiązany powiadomić niezwłocznie komendanta wojewódzkiego Policji o zdaniu broni palnej, broni gazowej, amunicji i ręcznego miotacza gazu do magazynu w przypadkach, o których mowa w § 15.

Rozdział 4

Przepis końcowy

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *H. Suchocka*

Załączniki do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 1993 r. (poz. 138)

Załącznik nr 1

KSIĄŻKA STANU SPRZĘTU UZBROJENIA W PARKU NARODOWYM

Nazwa broni	Kaliber	Numer	Rok produkcji	Ilość magazynków	Ilość amunicji	Wyposażenie dodatkowe (wymienić jakie i ile)

KSIĄŻKA WYDANIA I PRZYJĘCIA BRONI I AMUNICJI W PARKU NARODOWYM

Data	Go-dzi-na	Nazwisko i imię funkcjonariusza	Adres	Potwierdzenie wydania z magazynu broni i amunicji						Podpisy		Potwierdzenie przyjęcia broni			Podpisy		
				nazwa broni	kaliber	numer	rok produkcji	ilość magazynków	ilość amunicji	wydający	przyjmujący	data	go-dzi-na	wyszczególnienie przedmiotów		zdający	przyjmujący
														broń	amunicja		

139

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 26 marca 1993 r.

w sprawie obowiązków wytwórcy i importera leków w zakresie wprowadzania do obrotu środków farmaceutycznych i materiałów medycznych oraz ich kontroli seryjnej.

Na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 10 października 1991 r. o środkach farmaceutycznych, materiałach medycznych, aptekach, hurtowniach i nadzorze farmaceutycznym (Dz. U. Nr 105, poz. 452 i z 1993 r. Nr 16, poz. 68) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) serii środka farmaceutycznego lub materiału medycznego — rozumie się przez to taką ilość surowca farmaceutycznego lub ich mieszanin, a w odniesieniu do materiału medycznego, jego składników, która poddana procesowi wytwórczemu gwarantuje jednorodność otrzymanego produktu; w przypadku środka farmaceutycznego lub materiału medycznego wymagającego wyjaławiania serią jest taka ilość surowca farmaceutycznego lub ich mieszanin, a w odniesieniu do materiału medycznego, jego składników, która poddana równocześnie procesowi wytwórczemu i procesowi wyjaławiania gwarantuje jednorodność otrzymanego produktu,
- 2) numerze serii środka farmaceutycznego lub materiału medycznego wytwarzanego w kraju, zwanego dalej „numerem serii środka farmaceutycznego lub materiału medycznego” — rozumie się przez to kombinację cyfr i liter, która jednocześnie identyfikuje serię,
- 3) numerze leku recepturowego — rozumie się przez to liczbę będącą kolejnym numerem leku recepturowego, sporządzonego w aptece w danym roku kalendarzowym.

Rozdział 2

Obowiązki wytwórcy

§ 2. 1. Przed wprowadzeniem środka farmaceutycznego i materiału medycznego do obrotu wytwórca obowiązany jest do:

- 1) przeprowadzenia badania jakościowego próbki pobranej z każdej wyprodukowanej serii środka farmaceutycznego lub materiału medycznego,
- 2) zaopatrzenia w numer każdej wyprodukowanej serii środka farmaceutycznego lub materiału medycznego,
- 3) właściwego oznakowania opakowania środka farmaceutycznego lub materiału medycznego,
- 4) pobrania i przechowywania próbki archiwalnej,
- 5) prowadzenia na bieżąco dokumentacji wytwarzania środka farmaceutycznego lub materiału medycznego.

2. Przepis ust. 1 pkt 1, 4 i 5 nie dotyczy leków recepturowych i leków gotowych wytwarzanych w aptece.

§ 3. 1. Badanie jakościowe polega na badaniu laboratoryjnym próbki pobranej z każdej serii wyprodukowanego środka farmaceutycznego lub materiału medycznego w celu potwierdzenia jego tożsamości oraz zgodności z określonymi właściwościami jakościowymi dla tego środka lub materiału.

2. Wtwórca przeprowadza badania jakościowe próbki pobranej z każdej serii środka farmaceutycznego lub materiału medycznego w laboratorium kontroli jakości.

3. Jeżeli ze względu na rozmiar wytwórni wytwórca nie posiada odpowiedniego laboratorium, o którym mowa w ust. 2, wytwórca zleca wykonanie badania, o którym mowa w ust. 1 — z zaznaczeniem, czy środek farmaceutyczny lub materiał medyczny ma być wprowadzony do obrotu przez wytwórcę po raz pierwszy — laboratorium upoważnionemu przez wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego.

4. Koszt przeprowadzonych badań obciąża wytwórcę.

§ 4. 1. Wtwórca pobiera próbkę każdej serii wyprodukowanego środka farmaceutycznego lub materiału medycznego, skierowaną do badań jakościowych, w ilości niezbędnej do trzykrotnego przeprowadzenia wymaganych badań laboratoryjnych, zwaną dalej „próbką archiwalną”, i składa ją w archiwum przez siebie prowadzonym.